soort van genoegen in, ook in zijn boos kijken, lachte soms onwillekeurig mee, blikte dan even naar Gerard op, om te zien of hij nu ook niet kwaad werd op haar, dat ze lachte.

Maar ze keek toch ook liever door 't raampje uit naar de dalende zon in den wolkloozen, vlam-en-vuur-tintigen hemel, die al wat er spiegelde en glansde beneden in 't liggende land, met de slooten en poelen, de lage rooddakige huisjes met ruitjes, windwijzers, emmers, deed gulden en flonkeren. Ze wachtte het naderen, volgde dan met een koesterende aandacht het glijdende, draaiende weg-zich-schuiven van weien en bouwland – soms leek het één reuzen-groot wiel, dat zich wentelde, waren de slooten staal-glinstrende spaken, dan weer zag ze er de vurige wieken in van een betooverd-lichtstralenden molen –, ze lette ook graag op het altijd weer éven onverwacht te voorschijn schieten en snel krimpend wegdeinzen der telegraafpalen; genottelijk keek ze naar 't bonte vee, naar de glanzende, vlug-vrije paarden, naar 't grappige jonge gedartel vooral van veulens, die om de moeders galopten, hoogpootige lammetjes, malle kalven, die maakten dwaas stijve sprongen de lucht in. En in korte roepjes van: 'kijk 's, kijk nou 's, Gerard!' uitte zich telkens haar vroolijk genieten: 'Prachtig, de zon in die poel daar!... En zeg, zég, zie je dat kalf daar gek lummelig wegloopen, kijk dan toch gauw, gauw!... daar!... Och nee, jij kijkt altijd te laat....'

Hij zat maar te soezen, te piekeren.... Hij herinnerde zich hoe hij vroegerjaren ook wel zoo met haar weggevlucht was, weg uit de stadsbenauwing, en hoe dan hij ook zich dol-blij en jong-dartel gevoeld had. En hij merkte 't verschil wel. Hoe hij nu ingezakt, lusteloos zat, z'n hoofd op z'n schouders te balanceeren, te onverschillig, te lui of te moe, zelfs om wat meer z'n gemak te zoeken, aldoor gehinderd door 't joelen der boeren, en aldoor over z'n werk en z'n zorgen thuis aan 't denken en tobben – zijn moeilijke, veel-omvattende werk onder 't altijd veranderend schoolvolk, zijn groote boek, over de zestiende eeuw, met zoo'n hartstocht begonnen en dat maar niet opschoot, daar tijd en rust en bezieling ontbraken, en dan nog die drukkend-groote verantwoordelijkheid voor het op zijn raad handelen van anderen. Soms had hij lust om dien lijzig-lachenden, lijmig-leuterenden boer, die schuin over hem zat, met een gebalde vuist in z'n bakkes te stompen, striemde hem 't gieren der wijven met pijn; zelfs van het hortige treingeschok had hij flauwen hinder. En, terwijl hij dit merkte, ergerde Gerard zich 't meest aan zichzelf. Hij kon dan toch blijkbaar niet veel meer velen, hij was dan toch wel achteruitgegaan in die zeven getrouwde jaren.... Anderen hadden nog véél méér zorgen, en waren toch opgewekt, mannelijk-moedig, monter en flink.... Waarachtig maar goed dat hij kinderloos bleef. Stel je voor dat er dat nog bijkomen moest!... Ofschoon!... Voor Jeanne